

Możliwości zwiększenia produkcji narybku letniego sandacza (*Sander lucioperca*) w stawach ziemnych – wnioski i spostrzeżenia hodowcy

Andrzej Falkowski¹, Mirosław Szczepkowski², Zdzisław Zakęś³

¹Gospodarstwo Rybackie „Falko”

²Zakład Hodowli Ryb Jesiotrowatych, Instytut Rybactwa Śródlądowego w Olsztynie

³Zakład Akwakultury, Instytut Rybactwa Śródlądowego w Olsztynie

Rozwój technologii produkcji sandacza (*Sander lucioperca*) w systemach recyrkulacyjnych (RAS) skutkuje wzrostem zapotrzebowania rynku na materiał obsadowy tego gatunku. Podchów larw sandacza w RAS ma szereg ograniczeń i jak do tej pory charakteryzuje się niską efektywnością. Opracowano też alternatywną, tzw. zintegrowaną metodę produkcji tego gatunku. Pierwszy etap podchowu przeprowadza się w stawach ziemnych, po czym po osiągnięciu przez sandacza masy ciała 0,2-0,5 g przenosi się go do RAS, gdzie przyucza się do pobierania paszy komponowanej. W rezultacie stawowy narybek letni sandacza coraz częściej nie jest już stosowany wyłącznie jako materiał zarybieniowy wprowadzany do wód otwartych, ale również jako materiał obsadowy RAS. Siłą rzeczy producent narybku zainteresowany jest osiąganiem jak największej wydajności. Z kolei hodowca dysponujący technologią RAS, by był to materiał o odpowiedniej jakości biologicznej i wielkościowo jak najbardziej wyrównany. W opracowaniu zawarto spostrzeżenia poczynione w Gospodarstwie Rybackim „Falko” dotyczące produkcji narybku letniego w stawach ziemnych. Wykazano np., że stosowanie dużych obsad tarlaków sandacza (często realizowane w praktyce) w większości przypadków nie przynosi korzystnych efektów hodowlanych. Na przykład obsadzenie stawu o powierzchni 0,56 ha 10 kompletami sandacza (10 samic + 10 samców) pozwoliło na odłów jedynie 10 tys. sztuk narybku o długości całkowitej Lt ok. 5,0 cm. Stosowanie mniejszych obsad tarlaków sandacza (staw o powierzchni 1,0 ha; obsada 5 par tarłowych sandacza) korzystnie wpływa na efektywność produkcji narybku. W tym przy-